

Regeringskansliet
Enheten för brottmålsärenden och internationellt
rättsligt samarbete (BIRS)
103 33 STOCKHOLM

Yttrande över promemorian En europeisk övervakningsorder (Ds 2013:75)

Sammanfattning

- Det är viktigt att främja alternativ till frihetberövande, men det är tveksamt om övervakningsordern kommer att innebära ett fungerande sådant alternativ.
- Övervakningsordern riskerar att medföra att brottsutredningar försvåras och förlängs.
- Det kan ifrågasättas om instrumentet i varje enskilt fall kommer att vara till fördel för den misstänkte.
- Det är nödvändigt att tillämpningsområdet för att utfärda en övervakningsorder i Sverige begränsas till de fall där effekten till sin helhet är till den misstänktes fördel och där lagföring kan säkerställas.
- Krav på dubbel straffbarhet bör gälla för verkställighet i Sverige av en utländsk övervakningsorder om det inte är fråga om listbrott.
- Det faktum att gärningen legat till grund för en övervakningsorder som har följts upp i Sverige ska inte medföra undantag från den straffröskel som gäller för överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder från Sverige.

Förutsättningarna för besvarande av remissen har varit begränsade med hänsyn till den korta tiden och till mellankommande helger.

Övergripande synpunkter

Målen med rambeslutet är att främja alternativ till frihetsberövande åtgärder så att en misstänkt i avvaktan på rättegång istället kan stå under övervakning i den stat han eller hon är bosatt, och samtidigt säkerställa att berörda personer kan ställas inför rätta, samt att förbättra skyddet för brottsoffer och allmänheten (art.2).

Det är en självklar utgångspunkt att frihetsberövande endast ska användas när det är motiverat och proportionerligt. Det är också av vikt att de instrument som förhandlas fram i Bryssel inte endast är av repressiv art, utan att det även tillförsäkras att den misstänktes rättigheter tillgodoses. Färdplanen för att stärka misstänkta eller tilltalade personers processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden innebärande bl.a. tillgång till försvarare, rätten till information och rätten till översättning och tolkning är exempel på sådana åtgärder som bidrar till att standarden inom EU höjs. Övervakningsordern borde vara ytterligare ett välkommet nytt instrument i det sammanhanget. Jag är inte övertygad om att övervakningsordern kommer att medföra den önskade effekten för den misstänkte. Se mer om detta nedan.

Skälen till att införa övervakningsordern kan till viss del antas komma av behovet av att avhjälpa brister i rättssystem inom Europa, såsom exempelvis långa häktningstider och otillfredsställande förhållanden i häkten. Även om det förstås är angeläget att komma tillrätta med sådana problem, kan man ifrågasätta om övervakningsordern är rätt väg att gå.

De övriga syften som anges i artikel 2, att säkerställa att den misstänkte ställs inför rätta och att skyddet för brottsoffer och allmänheten ska förbättras tillgodoses knappast genom rambeslutet. Jag är tvärtom bekymrad över vad övervakningsordern kan komma att innebära för en effektiv brottsbekämpning inom Europa. Då en övervakningsorder utfärdas istället för att häktning sker innebär det att utredningen försvåras och förlängs. Det finns också en stor risk att övervakningsordern leder till att lagföring över huvud taget inte kommer till stånd.

Övervakningsorderns funktion

Övervakningsordern kan enligt min uppfattning bli effektiv endast i de fall den misstänkte kan förväntas sköta det som åläggs honom eller henne. Ett av grundproblemen med instrumentet består i att säkerställa att så kommer att bli fallet. Man har här att till stor del lita till vad den misstänkte uppger om både sina personliga förhållanden och sina kommande avsikter. I de fall den misstänkte kan förmodas sköta sina åligganden blir behovet av en övervakningsorder mindre. Med hänsyn till de arbetsinsatser som en övervakningsorder för med sig kan det i ett sådant läge ifrågasättas om det är motiverat att utfärda den. De insatser som kommer att krävas kan inte jämföras med vad som krävs vid handläggningen av en europeisk arresteringsorder. Den senare avgörs med utgångspunkt i de uppgifter som anges i ordern och förutsätter inte sådana insatser som följer med utfärdandet av en övervakningsorder. Den europeiska arresteringsordern har dessutom den effekten att lagföringen kan genomföras, medan övervakningsordern snarare verkar i motsatt riktning.

Till belysning av vilka arbetsinsatser som en övervakningsorder kommer att innebära finns i en *bilaga* till detta yttrande en sammanställning av de beslut och åtgärder som den tänkta ordningen kräver.

Med hänsyn till de förväntade långa handläggningstiderna och de besvär och kostnader instrumentet kan innebära för den misstänkte, kan det ur ett rättighetsperspektiv ifrågasättas om användandet av övervakningsordern verkligen är till fördel för den misstänkte. Ett frihetsinskränkande straffprocessuellt tvångsmedel som reseförbud och anmälningsplikt som pågår under flera månader är inte nödvändigtvis att anse som mindre ingripande än en kortare tids frihetsberövande. Särskilt inte mot bakgrund av att den misstänkte kommer att behöva företa ett antal resor mellan utfärdande och verkställande stat, och det på egen bekostnad. I ärenden med flera misstänkta i utredningen kompliceras saken ytterligare. För det fall att en övervakningsorder utfärdas för endast en av flera misstänkta personer kommer övriga misstänkta att sitta frihetsberövade längre än vad som annars skulle ha varit nödvändigt. Om istället övervakningsorder utfärdas för samtliga misstänkta, men med bosättningsort i olika stater, blir utredningen mycket svår att genomföra.

Det är svårt att identifiera för vilka typer av ärenden som övervakningsordern fyller en funktion för Sverige som utfärdande stat. Enligt rambeslutet ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten erkänna övervakningsordern senast inom tjugo dagar efter det att den har mottagit den. Övervakningsordern ska gälla omedelbart, men den misstänktes skyldighet att följa ordern inträder först när den har erkänts av behörig myndighet i den verkställande staten. Redan när övervakningsordern utfärdats inträder skyldigheten för åklagaren att utföra ett antal uppgifter i form av samråd och underrättelser till framförallt behörig myndighet i den verkställande staten. För det fall att skäl för häktning förelåg vid tidpunkten då övervakningsordern utfärdades torde skälen också föreligga fram till dess att ordern erkänts. Det innebär att lagföringen i okomplicerade mål borde kunna klaras av under den tid den misstänkte sitter frihetsberövad. Övervakningsordern kommer då att ha spelat ut sin roll samtidigt som åklagaren och den behöriga myndigheten i den verkställande staten haft ett antal kontakter och arbetsuppgifter att utföra. Mer komplicerade utredningar torde däremot kräva utredningsinsatser och den misstänktes medverkan på ett sätt som innebär att en övervakningsorder är olämplig. När den misstänkte försatts på fri fot och lämnat landet måste denne sedan återvända för förhör alternativt höras genom internationell rättslig hjälp, vilket kommer att medföra att utredningstiden förlängs.

Utöver den arbetsbelastning övervakningsordern innebär hyser jag farhågor för att den inte kommer att fungera på ett tillfredsställande sätt i praktiken. Det kan dessvärre befaras att övervakningsordern bygger på en övertro om förmågan att

inom EU i tid kommunicera allt som behöver kommuniceras vid handläggningen av ett ärende.

För att övervakningsordern ska ha någon funktion förutsätts att den efterföljs. Situationen vid utfärdande av en övervakningsorder skiljer sig avsevärt från den som föreligger vid nationella beslut om reseförbud och anmälningsplikt. Risken för undandragande av lagföring är av naturliga skäl större när den misstänkte kommer att lämna landet för att sedan självmant, på egen bekostnad, behöva återvända för eventuella förhör och i vart fall rättegång. Man kan anta att en övervakningsorder kommer att beslutas i betydligt färre fall än nationella beslut om reseförbud och anmälningsplikt. Även avseende tiden för åtals väckande skiljer sig förutsättningarna markant från dem vid nationella beslut om reseförbud och anmälningsplikt, för vilka motsvarande svårigheter vid utredning av brottet saknas.

Mot bakgrund av de tveksamheter jag nu redogjort för kan det ifrågasättas om Sverige bör använda sig av övervakningsordern. Det finns utrymme för att avstå från den som utfärdande stat (se sid 56). Med hänsyn till att Sverige bör medverka till EU-medborgares likabehandling oavsett bosättningsort och förverkliga principen om ömsesidigt erkännande är det dock enligt min mening inte rimligt att helt avstå från övervakningsordern. Istället bör förutsättningarna begränsas till att omfatta endast de fall där instrumentet faktiskt kan fylla en funktion, både ur ett brottsbekämpande perspektiv och för den misstänkte.

För *Sverige som verkställande stat* finner jag det otillfredsställande att det i rambeslutet inte anges någon miniminivå på de brott som kan föranleda en övervakningsorder. I beaktandesats 13 anges endast att övervakningsordern kan användas för alla nivåer av brottslighet, men att den avsedda tillämpningen är mindre grova lagöverträdelser. Vidare finns ingen hänvisning till proportionalitetsprincipen till stöd för när en order bör utfärdas. Sammantaget inger detta farhågor om att vissa medlemsstater kommer att utfärda övervakningsorder för brottslighet som knappast kan anses motiverad utifrån ett svenskt perspektiv. Erfarenheten från tillämpningen av den europeiska arresteringsordern spär ytterligare på dessa farhågor.

Förutsättningen att utfärda en övervakningsorder i Sverige

Som framgått anser jag att förutsättningarna för att utfärda en svensk övervakningsorder måste begränsas till de fall där effekten till sin helhet är till den misstänktes fördel och där lagföring kan säkerställas. Åklagarens bedömning av möjligheten att effektivt genomföra en övervakningsorder liksom möjligheten att genomföra brottsutredningen, måste här väga tungt. Detta bör komma till uttryck, antingen i lagtexten eller i vart fall i motiven.

Vidare menar jag att tillämpningsområdet bör inskränkas på följande sätt.

Som en första förutsättning bör det häktningsskäl som ska föreligga för att en övervakningsorder ska kunna utfärdas begränsas till att enbart avse flykttfara. Risken för försvårande av utredningen eller risk för fortsatt brottslighet kan inte avhjälpas med en övervakningsorder.

Vidare bör det knappast komma ifråga att utfärda en övervakningsorder för en gärning för vilket det inte är föreskrivet åtminstone ett års fängelse.

Det är heller inte ändamålsenligt att inleda ett förfarande med en övervakningsorder för det fall åklagaren bedömer att åtal kan vara väckt inom två veckor. Som jag utvecklar nedan förutsätter en effektiv tillämpning av övervakningsordern att den misstänkte är frihetsberövad till dess det går att bedöma om övervakningsordern över huvud taget går att genomföra.

Särskilt om det geografiska läget som förutsättning för utfärdandet

Utgångspunkten vid bedömning av om en övervakningsorder ska utfärdas bör vara att det är ett lämpligt alternativ till frihetsberövande i ett begränsat antal fall. I promemorian nämns att det i vissa regioner kan föreligga särskilt goda förutsättningar för en övervakningsorder, exempelvis då bosättningen ligger nära andra sidan statsgränsen (se sid 62). Jag delar den bedömningen. Det bör dock framhållas att motsatta förhållanden talar emot utfärdande av övervakningsorder, när det gäller i stater belägna långt bort där det kan vara svårare att få kontakt med behörig myndighet och resorna medför höga kostnader för den misstänkte. Bosättningsortens betydelse bör framgå av regleringen, för vägledning vid bedömningen av förutsättningarna i det enskilda fallet.

Domstolen bör utfärda intyg

Det är rimligt att det åligger åklagaren att sända över övervakningsordern till en myndighet i verkställande staten, mot bakgrund av att åklagaren sköter övriga kontakter i det fortsatta förfarandet och som regel arbetar med direktkontakter i övriga instrument för rättsligt samarbete inom EU. I de fall domstolen beslutat om övervakningsordern bör domstolen även utfärda intyget och ta ställning till hur det ska fyllas i, samt se till att den översätts till det språk den verkställande staten godtar. Ifyllandet av intyget måste således ses som en del i själva beslutet om övervakningsordern, inklusive att, såsom rambeslutets artikel 10.3 förutsätter, intyga att dess innehåll är korrekt. Till skillnad från arresteringsordern, där åklagaren fattar själva beslutet med domstolens häktningsbeslut som grund, förfogar domstolen här över beslutet.

Presumtion för frihetsberövande i avvaktan på beslut från behörig myndighet i den verkställande staten

Mot bakgrund av att det beslut som översänds till den verkställande staten ska vara ett verkställbart rättsligt avgörande bör övervakningsordern gälla omedelbart. De skyldigheter som beslutet innebär kan bli gällande för den misstänkte först efter den verkställande statens erkännande. Under den tiden kommer åklagaren att behöva inhämta uppgifter om vilken myndighet som är behörig att erkänna och följa upp övervakningsordern, förutsättningarna för erkännande och utrymmet för anpassning. Innan dessa uppgifter inhämtats saknas underlag för att med någon säkerhet bedöma huruvida syftet med frihetsberövandet kan tillgodoses genom en övervakningsorder. För det fall att den misstänkte försätts på fri fot innan erkännande lämnats kan han inte veta vad som åligger honom. Han kan då exempelvis inte känna till var han ska infinna sig för att övervakningen ska kunna inledas. Vad som anges i promemorian, att frågan om behovet av fortsatt frihetsberövande under den här perioden får bedömas i varje enskilt fall i enlighet med gällande rätt, är därför otillräckligt. Mot bakgrund av dessa förväntade svårigheter, både att bedöma effekten av övervakningsordern och att genomföra lagföring, bör en stark presumtion råda för att den misstänkte ska vara frihetsberövad.

Åklagaren rätt att häva övervakningsordern

I den föreslagna regleringen anges under vilka förhållanden en övervakningsorder ska upphävas. Utöver brister såsom att åtal inte väckts i tid och att övervakningsordern inte erkänts i den verkställande staten anges också situationen att övervakningsordern av något annat skäl inte längre bör gälla, vilket bland annat tar sikte på fall där de bakomliggande skälen för beslutet har ändrats (se sid 170). Åklagaren föreslås få häva en övervakningsorder om den inte meddelats av rätten och åtal har väckts. Det borde istället vara upp till åklagaren att bedöma utsikterna för att en övervakningsorder blir verkningfull. När domstolen har utfärdat en övervakningsorder bör åklagaren således ha en fortsatt ovillkorlig rätt att disponera över beslutet oavsett om åtal väckts eller inte. Det måste stå åklagaren fritt att besluta om att övervakningsordern ska upphöra, om han eller hon bedömer att omständigheterna är sådana att ordern blir verkninglös.

Passhinder

Övervakningsordern föreslås förenas med passhinder (se sid 65). För att den misstänkte ska kunna närvara vid förhör eller rättegång ska dock åklagaren ges möjlighet att meddela undantag för passhinder. Det torde gälla endast för

svenska pass. De flesta övervakningsorder som utfärdas i Sverige kommer att avse misstänkta som inte är svenska medborgare. Förslagen i denna del får därmed endast marginell effekt för de frågor om pass som förfarandet med nödvändighet är förenat med.

Undantag från strafftröskel vid överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder

Jag avstyrker att överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder ska kunna ske med undantag av det grundläggande kravet på ett års fängelse eller mer i straffskalan för gärningen i den utfärdande staten. Vad gäller Sverige som utfärdande stat följer detta av vad jag anfört beträffande förutsättningarna för att utfärda en övervakningsorder, se ovan. Vad gäller Sverige som verkställande stat menar jag att det inte är rimligt att Sverige – inom ramen för alla övriga materiella och processuella förutsättningar för ett överlämnande – ska bistå ett annat land med ett överlämnande för sådan brottslighet av mindre allvarligt slag som därmed skulle kunna komma ifråga. Det står alla medlemsländer fritt att inta denna hållning och så har också skett i ett antal fall (ex. Danmark, Nederländerna, Tjeckien och Österrike). Anmälan enligt art 21.3 skulle därmed behöva göras.

Dubbel straffbarhet hinder för erkännande av en utländsk övervakningsorder

De grunder som föreslås utgöra hinder för att erkänna en övervakningsorder omfattar inte krav på dubbel straffbarhet. En övervakningsorder som utfärdats av annan medlemsstat för brott som inte omfattas av listbrotten, måste erkännas här trots att gärningen inte utgör brott enligt svensk lagstiftning. Om den misstänkte sedan missköter sig kan denne dock inte överlämnas enligt arresteringsordern. Eventuella följdbeslut från den utfärdande staten blir således utan verkan. Ett av skälen till att hinder föreslås föreligga mot att erkänna en övervakningsorder för gärning som begåtts av misstänkt innan straffbarhetsåldern är att överlämnande enligt arresteringsordern inte blir aktuellt. Istället för att åklagaren endast ska underrätta den utfärdande staten om att ett överlämnande enligt en europeisk arresteringsorder inte bedöms kunna ske, menar jag därför att avsaknad av dubbel straffbarhet för gärningar som inte motsvarar listbrotten bör utgöra hinder för erkännande av en övervakningsorder.

Uppföljning av en utländsk övervakningsorder

Modellen med en uppföljningsförklaring är ny. Jag ställer mig något frågande till om den föreslagna regleringen är tillräcklig för vad åklagaren ska ange i

uppföljningsförklaringen och för vad som ska gälla för frågan om anpassning. Regleringen ger utrymme för olikartad tillämpning i det konkreta fallet. Som jämförelse kan nämnas att en annan lösning föreslagits för den Europeiska skyddsordern där en modell med verkställbarhetsförklaring valts (Ds 2014:3).

Enligt den föreslagna lagtexten i 3 kap 10 § ska åklagaren följa upp en europeisk övervakningsorder i Sverige. Några närmare anvisningar om vad åtagandet innebär finns inte. I förordningen 3 kap 3 § anges att åklagaren ska följa upp en övervakningsorder genom att hålla sig underrättad om eventuella misstänkta överträdelser av övervakningsordern, omständigheter som gör att det i praktiken är omöjligt att fortsätta följa upp övervakningsordern, samt ändringar av bosättning för den som övervakningsordern avser. I praktiken innebär åtagandet endast att åklagaren ska vidarebefordra sådan information som kan föranleda följdbeslut till den utfärdande myndigheten, när sådan information kommer till åklagarens kännedom. Det bör understrykas att skyldigheten för åklagaren att hålla sig underrättad inte ska tolkas som någon aktiv bevakningsplikt.

Kostnader

Mot bakgrund av att det i rambeslutet inte finns någon nedre gräns för när en övervakningsorder får utfärdas kan antalet inkommande ärenden bli betydande. Antalet arresteringsorder som kommer att utfärdas i Sverige är givetvis beroende av hur regleringen slutligen kommer att se ut. De arbetsinsatser som varje ärende innebär kommer att leda till ökad arbetsbelastning och ökade kostnader för åklagarmyndigheten. Dessa kostnader kan svårtligen finansieras inom befintliga anslag.

I sammanhanget kan nämnas att under 2013 meddelades beslut om reseförbud med eller utan anmälningsskyldighet i totalt 124 ärenden, varav 41 ärenden beslutades av domstol och 83 av åklagare. Antalet beslut om reseförbud och anmälningsskyldighet utgör emellertid ingen lämplig grund för jämförelse vid uppskattningen av antalet övervakningsorder som kan komma att utfärdas i Sverige. Förutsättningarna ser olika ut och risken för undandragande av lagföring torde vara större när den misstänkte kommer att lämna landet och behöva återvända på egen bekostnad.

Detta yttrande har beslutats av vice riksåklagare Kerstin Skarp.

I handläggningen av ärendet har deltagit enhetschefen Ola Löfgren och kammaråklagaren Linalotta Petrelius Ndisi, föredragande.

Kerstin Skarp

Linalotta Petrelius Ndisi

Bilaga

Sammanställning avseende handläggningen av ärenden om den europeiska övervakningsordern

Utöver de faktiska beslut som instrumentet innebär tillkommer ett antal uppgifter i form av underrättelser och samråd som åklagaren är skyldig att utföra. För att illustrera antalet tänkbara arbetsuppgifter som åligger åklagaren till följd av en *övervakningsorder som utfärdas i Sverige* följer nedan en beskrivning av det tänkta ärendets gång.

När åklagaren – eller domstolen – beslutat om en övervakningsorder ska åklagaren kontrollera vilken myndighet som är behörig att följa upp den. Åklagaren ska utfärda det intyg som ska följa med övervakningsordern och se till att intyget översätts, även i de fall beslutet fattats av domstol. Vidare ansvarar åklagaren för översändandet av övervakningsorder och intyg. Före översändandet ska åklagaren dock samråda med behörig myndighet i den verkställande staten om förutsättningarna för erkännande och uppföljning genom att kontrollera bland annat den misstänktes identitet och bosättning. Åklagaren ska inhämta den misstänktes samtycke till övervakningsordern. När den misstänkte önskar att övervakningen sker i en annan stat än den han är bosatt i ska åklagaren inhämta samtycke även från den aktuella staten. När övervakningsordern avser reseförbud ska åklagaren underrätta polismyndigheten om det och besluta om passhinder. Eftersom den misstänkte kommer att behöva resa hit för förhör eller rättegång ska åklagaren, när det blir aktuellt, meddela undantag från passhinder och underrätta myndigheten i den verkställande staten om undantaget. Om den verkställande myndigheten behöver anpassa övervakningsåtgärderna ska åklagaren inhämta samtycke från den misstänkte, liksom själv samtycka till anpassningen förutsatt att anpassningen är godtagbar. Om den verkställande staten istället vägrar erkänna övervakningsordern ska åklagaren upphäva den, såvida den inte har fastställts av rätten och åtal har väckts. I de mål där frågan om övervakningsorder har prövats av rätten måste åklagaren informera rätten om samtliga samråd åklagaren har haft med den verkställande myndigheten. Rätten ska också informeras i de fall då åklagaren meddelat övervakningsorder efter att åtal är väckt.

Övervakningsordern gäller från det att det utfärdats, men den misstänkte är inte skyldig att följa föreskrifterna förrän övervakningsordern har erkänts i den verkställande staten. I avvaktan på det erkännandet får rätten ta ställning till huruvida den misstänkte ska kvarbli i häkte. När övervakningsordern väl är erkänd ska den verkställande myndigheten anmäla eventuella överträdelser till åklagaren. När som helst kan den verkställande myndigheten be åklagaren att fatta eventuella följdbeslut, varpå åklagaren måste svara utan dröjsmål. Vid sådan misskötsamhet måste åklagaren anhålla eller begära den misstänkte

häktad, om det inte är uppenbart att det saknas skäl för det. I de fallen bör åklagaren också begära den misstänkte överlämnad enligt en europeisk arresteringsorder.

Åklagaren kommer också att ansvara för uppföljningen i de fall där en *övervakningsorder utfärdats av myndighet i annan medlemsstat*. Nedan följer en beskrivning av den arbetsinsats som krävs av åklagaren med anledning av en inkommande övervakningsorder.

När åklagaren får in en övervakningsorder från annan medlemsstat har han tjugo dagar på sig att ta ställning till om den kan erkännas. Först måste åklagaren undersöka om förutsättningarna för att erkänna den föreligger. I det ingår kontroll av att övervakningsordern har skickats till rätt myndighet, av om de begärda övervakningsåtgärderna ingår i de obligatoriska åtgärderna, av att den misstänkte inte har lagförts för samma gärning i Sverige och av att han uppnått straffbarhetsålder när gärningen begicks. Om gärningarna rör tryckfrihetsförordningens eller yttrandefrihetsgrundlagens områden, ska åklagaren samråda med Justitiekanslern. Vid eventuella oklarheter eller formella brister i intyget ska åklagaren kontakta utfärdande myndighet, liksom i de fall den misstänkte synes vara lagförd för samma gärning i en annan stat. Vid brister i intyget ska åklagaren först samråda med utfärdande myndighet och därefter begära komplettering om det behövs. Därefter ska åklagaren ta ställning till om de begärda övervakningsåtgärderna kan utföras i Sverige eller om en anpassning bör ske. För det fall åtgärderna måste anpassas ska åklagaren först samråda med utfärdande myndighet och därefter informera skriftligt om anpassningen och ange skälen till det. Såvida inte utfärdande myndighet återkallar övervakningsordern meddelar åklagaren sedan uppföljningsförklaring. Om det visar sig att det inte hinns med inom tjugo dagar ska åklagaren underrätta utfärdande myndigheten om skälen till det.

När så uppföljningsförklaringen meddelats ska den delges den misstänkte och vid behov översättas, genom åklagarens försorg. För det fall utfärdande myndigheten ändrar övervakningsordern ska åklagaren upphäva uppföljningsförklaringen och eventuellt meddela en ny. Finns sedan skäl att upphäva uppföljningsförklaringen ska åklagaren underrätta utfärdande myndigheten om det. När övervakningen pågår ska åklagaren omedelbart underrätta utfärdande myndighet om alla misstänkta överträdelser och annat som kan leda till ett följdbeslut. Om det inte föranleder något följdbeslut från den utfärdande myndigheten ska åklagaren påminna om det, med erinran om att uppföljningsförklaringen annars kommer upphävas. Förblir den utfärdande myndigheten passiv ska åklagaren därefter upphäva uppföljningsförklaringen.

Under processens gång kan den misstänkte överklaga åklagarens beslut, över vilket åklagaren då ska yttra sig. Om uppföljningsförklaringen är föremål för

rättens prövning ska åklagaren också omedelbart underrätta rätten om
kontakterna med utfärdande myndigheten.